

ἀμόνοιαστος ἐπίθ. κοιν. ἀμόνοιαστους βόρ. ιδιῶμ. ἀμόνοιαστε Τσακων. ἀμόνοιαγος πολλαχ. ἀμόνοιαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μονοιαστὸς <μονοιάζω.

Ὁ μὴ ὁμονοῶν μετ' ἄλλου, φιλόνικος, ἀσυμβίβαστος ἐνθ' ἄν.: *Ἀνθρώποι ἀμόνοιαστοι. Παιδιά ἀμόνοιαστα, ποτέ τους δὲ μονοιάζουν, ὅλο τρώγονται! σύνηθ. Ἀντίθ. μονοιασμένος (ιδ. μονοιάζω).

ἀμονοκούτσουρο τό, Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀμόνι καὶ κούτσουρο.

Τὸ ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὁ ἄκμων, τὸ ἀκμόθετον.

ἀμόν-τε ἐπίρρ. Ἀθῆν. Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λέσβ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Γλυναῶδ. κ. ἄ.) Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ. Χίος ἀμόν-τι Ἰμβρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἄ. ἀμόν-τες Κρήτ. ἀμόν-τως Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *a monte*. Πβ. GMeyer Neugr. Stud. 4,10. Τὸ ἀμόν-τως κατὰ τὸ ἐπίρρ. ἀδίκως κττ.

Μάτην, ἀνωφελῶς, συνήθως μετὰ τοῦ ρ. πηγαίνω ἢ πάω ἐνθ' ἄν.: *Ὅλες μας οἱ ἐλπίδες πήγανε ἀμόν-τε Κέρκ. Ἐπῆς ἀμόν-τε Μάν. Πήγανε τὰ χρήματά του ἀμόν-τε Γαλανᾶδ. Ἐοδιάζει ἀμόν-τες Κρήτ. Νὰ πάη ἀμόν-τε τόσος κόσμος! Νάξ. Πρόσεξε μὴν τὸ κἀνης, γιατί πᾶς ἀμόν-τως (χάνεσαι, καταστρέφεσαι) Κορινθ. || Φρ. Πάμε ἀμόν-τε (λέγεται ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ, ὅταν οἱ παῖχται ἀπορρίπτοντες τὰ διανεμηθέντα φύλλα ἀπαιτοῦν νέαν κατανομήν) πολλαχ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμόν-τες καὶ ἐπών. Κεφαλλ.

ἀμόνωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μονωτὸς <μονώνω.

Ὁ μὴ ἀπομονωθείς, ὁ μὴ ἀπλοποιηθείς, ἐπὶ πράγματος διπλοῦ τὴν σύστασιν: Ἀμόνωτον ἐν' τὸ πουμπάκ' (ἢ βαμβακίνη κλωστή).

ἄμορα ἐπίρρ. Πελοπν. (Γελίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμορος (II).

Ἐκ κακῇ καταστάσει, κακῶς: Καλὰ θὰ περνάσουν, ἄμορα θὰ περνάσουν, δὲν ξέρω! Συνών. ἄσκημα, κακὰ.

Ἀμοργιναῖκος ἐπίθ. ἀμάρτ. Ἀμοργιναῖκος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀμοργιναῖος. Διὰ τὸν τύπ. Ἀμοργιναῖκος πβ. μεσν. Ρωμαῖκος παρὰ τὸ Ρωμαίικος.

Ὁ ἐκ τῆς Ἀμοργοῦ ἔχων τὴν προέλευσιν: Ράμμα Ἀμοργιναῖκο. Ἀμοργιναῖκος δάκος (σχέδιον κεντήματος).

ἀμορζιάζομαι (I) ἀμάρτ. ἀμορζιάζομαι Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμορος (I).

Ἐξαφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος ἀπροσδοκῆτως.

ἀμορζιάζομαι (II) Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμορος (II). Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τεμπέλης-τεμπελιάζω κττ.

Δεικνύω ἀμέλειαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος, ὀλιγωρῶ, ὀκνῶ ἐνθ' ἄν.: Ἀμορζιάστηκα καὶ δὲ σοῦ ἔγραφα Πελοπν. Ἀμορζιάστηκα σήμερα τῶαὶ δὲν πῆγα'ς τὴ δουλειά μου Κλουτσινοχ. Συνών. ἀμελεύω, ἀμελῶ, τεμπελεύω, τεμπελιάζω.

ἀμορίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν. κ. ἄ.)

Ἴσως ἐκ τοῦ Ἰταλ. *mora* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ὀκνηρία, ραθυμία, φυγοπονία Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων.) Συνών. ἀμελάγγρα, ἀμέλεια, ἀμελησία, ἀμελιά, ἀμελιό, τεμπελιά. 2) Ἀναξιότης, ἀνικανότης Πελοπν. (Κορινθ. Μάν. κ. ἄ.) 3) Δυστυχία, κακοτυχία Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. κ. ἄ.)

ἀμορόζα ἡ, μορόζα DCHesseling Mots marit. 23 ἀμορόζα σύνηθ. ἀμουρόζα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *borose*. Πβ. DCHesseling ἐνθ' ἄν. 14. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ *b* εἰς *μ* πβ. τὰ τοπων. *Bonifacio*-Μονοφάτσι, *Bucovina*-Μουκοβίνα καὶ τὰ ἐπών. *Μπενάρδος* (= *Bernardo*)-Μενάρδος, *Μπενῆς* (= *Benno*=Βενέδικτος) καὶ *Ζέλης*-Μπενηζέλος-Μεντζέλος κτλ. Πβ. ΑΧατζῆν ἐν Ν. Ἑλληνομν. 19 (1925) 325. Τὸ ου τοῦ τύπ. ἀμουρόζα διὰ τὸ μ. Πβ. μορέα-μουρεᾶ κττ.

Περίδεσμον τῶν ἱστίων, ἀκροδέα: Φρ. Δένω-περνώ-πιάνω τὴν ἀμορόζα.

ἀμορολόγητος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) ἀμορολόγητος Πελοπν. (Λακων.)

Πιθανῶς ἐκ συμφύρ. τῶν ἐπιθ. ἄμορος (I) καὶ ἀμολόγητος.

Ὁ αἰφνιδίως ἔξαφανιζόμενος, ὁ γινόμενος ἄφαντος: Αὐτὸς ἐχάθη ἀμορολόγητος. Τὸ πρᾶμα ἐκεῖνο πάει ἀμορολόγητο. Συνών. ἀμολόγητος Α 4, ἄμορος (I) 1, ἄφαντος.

ἄμορος ἐπίθ. (I) Βιθυν. Κύθηρ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Ὀλυμπ. Σαραντάπ. κ. ἄ.) ἀμouρος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Ἡπ. Θεσσ. κ. ἄ. ἀμouρους Εὐβ. (Στρόπον.) Ἰμβρ. Σάμ. Σκίαθ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ. Καλοσκοπ.) κ. ἄ.

Ἀγνώστου ἐτύμου. Ὁ ΣΨάλης ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 55 κέξ. παράγει ἀπὸ τοῦ ἐπιθ. ἄμοιρος.

1) Ἀφανής, ἄφαντος ἐνθ' ἄν.: Ἐγενεν ἄμορος Κύθηρ. Γῖν'κι ἀμouρους οὐ γέροντας ἀπουκεῖ Αἰτωλ. Ἀμορα γίν'καν τὰ παιδιὰ Βιθυν. Ἀκόμ' δὲ μ' εἶδι, ἀμouρους γῖν'κι ἀπὸν βρουσιὰ μ' Σκόπ. Ἀμα φάμι, ἀμouρα γένουαὶ κὶ τὰ θυὸ τὰ πιδιὰ αὐτόθ. Θὰ πάρον τὰ μάτια μ' κὶ θὰ γίνου ἀμouρους (φράσις ἀνθρώπου εὗρισκομένου ἐν ἀπογνώσει) Σάμ. Ἀμορος νὰ γένης! (ἀρά) Γορτυν. κ. ἄ. Ἀμορος ἀέ! Ὀλυμπ. || Φρ. Χάθ'κι ἀμouρους (ἔγενεν ἄφαντος) Στρόπον. Θὰ δοῦ γάνου ἀμouρου (θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν) Ἰμβρ. Πβ. ἄρατος. Συνών. ἀμολόγητος Α 4, ἀμορολόγητος, ἄφαντος. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὖσ., ὁ μῦς Κύθηρ. Συνών. ἀμελέτητο (ιδ. ἀμελέτητος 1 σ), κουφοδ (ιδ. κουφός), μιαρὸ (ιδ. μιαρός).

ἄμορος ἐπίθ. (II) Αἰγίν. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γελίν. Γεωργ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λάστ. Μάν. Οἶν. Σαραντάπ. Σουδεν. Συγκὰ Κορινθ. Τρίκκ. Τρίπ. Φεν. κ. ἄ.)

